

לְמִיכָה יוֹסֵף לְבְנֵזוּן.

בעלות הזפורים הקטנה נמצא קולמוס ישן נושן, תחוב בסדק הקורה, והוא נספר מדור לדור. עד העליה ועל הקורה, לשמירה ולזכרון, וטפת הדיו בפי הקולמוס עוד לא יבשה. ובכל קרן זוית ארג העכביש את קוריו.

והעלה — משכן דממה. וקדושת הדורות רבצה לפתחה.
מי יבא, מי יבא?

לא, כי שמם הבית מבאים. רבים באו. רבים משכו בקולמוס. מי תורה וחכמה, מי צד צוית הכלל, ומי פרש דברי הכתובים, וכמה טהם שרו שירי ציון. וכולם יצאו בשלום וינכחו עם אבותיהם.

והיהודים — יהודים צנועים וחסידים, וההיים כשרים. עם אלהים ואנשים היו הדורות וכלפי העם יצאה נשבתם, והשיבה לעולם האמת — כרב עם ובמספר בצבור.
הנאוירים כתייהם ובטותם!

והותמם של הדורות היתה מסורה, והקלף נכנע וקלט את הדברים. ורטש לא עבר בנידוי קורי העכביש, והצללים כרוצצים הדתיים. אין מהור, אין מטורד.
האימה פרשה כנזיה. הכלל בלע את היחיד.
המאו ומעולם?

קהלת לא היה כלל, ואיוב לא היה כלל, ושיר השירים לא היו שיר-הכלל. המלך ושורו, והמנוגע ושורו, והרועה ושורו.
ויהודה בן הלוי ושלמה בן נביריל — אף הם את נפשם שרו.

ומה אם הכלל נצטרף או יצטרף להפלתם ולשירתם! שירת היחיד ולו בפי הכלל — שירת היחיד היא ולא אחרת. כל ההולים אד הים וכל הלככות — אל הלב האחד והמיוחד, ומשחרב בית המקדש ניגזה שירת היחיד. עם בתוקנו — היחיד כתעלה. עם בחורכנו — היחיד יורד מעל דוכני.

ואתה מיכה יוסף, מרדה פי הדור. וזו לא היתה מרידה באבני בליסטראות, זו היתה פענת הנפש העלובה. זו היתה הקינה הדקה ותנחומה ההשאית של הנשמה השרויה בצל. זה היה כאב הפרט, וקיצת ההשגחה הצרפית.

ומהיכן באת?

מבית אביך.

ומה נתת?

את הנששיות.

תקוים והשכרה מלאו את החלל. עוד מעט ותלאומיות תתן קול, ועוד אחת מעט — ויתקע בשופר המשיח ויתחיל קבון גליות.

העם יבנה — עת לעשות לכהנו. המהנה יבא — איך, העובד את עבודת הקודש?
 ובגאולת האומה הוכשרה גאולת היחיד.
 ובהכנסך, מיכה יוכף, אל עלית הסופרים, חרדו הצללים לאם ורשם קל עבר בקולמוס.
 אצבעך נגעה בו ויוני. ופי הקולמוס היה פי נפשך.
 ותתקעהו אל תוך לבך ותמבלהו כדמך ותכתב על הגליון דברים מעשים — ורכוס.
 כי על כן נדמית כדמי ימיך. שיבה טובה לא ידעת. וריהה ושקיעה — ביום אחד.
 והיתה תפלתך גם על עמך וגם על ציון. כי גם אלה תפלתך הפרטית היו.
 וזאת אדע נאמנה, כי על נהרות בכל ישבת גם אתה ובכית, כי גורשת מיו עדנך,
 ושכינתך יצאה בגולה. הם בכו ואתה בכית. הם בכו לעם, ואתה בכית לכהנו.
 בנעורי משוררי היות עם ספרך הקסן התיחדתי בבית ובשרת. אחר שמפוגי ההיים —
 והצננתך כדבר קודש. עתה שב אני אל ביתי וספרך הקסן מתנת לבית שהיי.

יהודה קרני.

